

CAPITOLUL 1

Se ridică cortina pentru Rață

— Doamnelor și domnilor, stimat public. Fiți bineveniți la spectacolul nostru de circ! Vă așteptăm cu reprezentări... of, vreau să spun: rezeptentări. Zău așa!

Greta își ridică enervată pălăria cilindru mult prea largă de pe cap și o aruncă pe jos. Era așa de supărată, încât i se ridicase în cap părul blond, tuns scurt.

Elli râdea. Prietena ei îi aruncă o privire muștrătoare.

— Elli Duminică! Asta este de-abia cea de-a doua noastră repetiție pentru serbarea școlară, nu uita asta. Și, oricum, nimeni nu este perfect!

— Scuze, chicoti Elli, dar e foarte comic cum te încurci în cuvinte! Poate că ar trebui să băgăm asta în spectacol!

— Nici nu poate fi vorba de așa ceva! *Benni* este clovnul. Eu sunt directoarea cirului și trebuie să am o apariție *serioasă*, îi răspunse Greta, plină de demnitate.

Își așează pălăria cilindru la loc pe cap și trase adânc aer în piept.

— Vă așteaptă *reprezentării* nemaipomenite.

În sfârșit, Gretei îi reușise începutul. Ridică ambele brațe în aer și continuă:

— Vă prezentăm: artiștii noștri din regnul animal – îmblânziți de neînfricată noastră dresoare, Elli.

Elli se străduia în continuare să își stăpânească chicotitul și aproape că își rată intrarea în scenă. Reuși să revină la realitate doar după o împunsătură blândă a lui Benni. Elli apucă cercul roz cu care dansa de obicei Hula-Hopp.

— Rață, este rândul tău. Pe locuri, fiți gata – și hop!

Elli ținea încurajator cercul la jumătate de metru deasupra podelei. Rață, găina maro cu puncte albe a lui Elli, își înclină capul și păru că reflectează dacă ar trebuie să execute comanda. Purta numele acesta deoarece Elli își dorise, de fapt, o rață pe post de animal de companie. Dar, pentru că părinții ei își doriseră să aibă zilnic ouă proaspete de la trei găini, Elli decisese să își numească găina Rață. De atunci, rămăseseră nedespărțite, iar Elli nu ar fi renunțat în ruptul capului la prietena ei cu pene, chiar dacă Rață putea fi uneori foarte încăpățânată. Ca acum.

— După asta, vei primi un pumn plin de fulgi de ovăz crocanți, o ademeni Elli.

Rață își ridică brusc capul, astfel încât creasta roșie îi stătea acum vertical. Fulgii de ovăz erau preferații ei, și pentru ei era în stare de orice. La fel și acum. Găina flutură o dată din aripi, își luă avânt – și filfâi curajoasă prin cerc. Și apoi o privi mândră pe Elli, care nu făcu economie de laude.

— Bravo, Rață! Ești o artistă de circ înăscută.

Imediat se băgă în față Lady Cotcodac, altă găină care aparținea familiei Duminică. Era foarte geloasă și întotdeauna trebuia ea să dovedească că este cel puțin la fel de pricepută precum prietena ei găină. Lady Cotcodac își luă,

la rândul ei avânt, dar pentru că Elli nu se gândise la asta, ținea cercul de Hula-Hopp mult prea sus. Așa că, în loc să

treacă prin cerc, găina albă ca zăpada trecu pe lângă el și ateriză pe burtă, exact pe Picksel, cea de-a treia găină a familiei Duminică, cea care îi aparținea lui Tom, fratele lui Elli.

Rezultatul fu o zbatere sălbatică de aripi, cotcodăcit indignat și un nor de pene albe și maro. Elli nu mai înțelegea nimic, în timp ce Benni și Greta se scuturau de răs.

— *Cine* spunea mai devreme că nimeni nu este perfect? mormăi Elli.

Dar apoi o apucă și pe ea un chicotit.

Prima care redeveni serioasă fu Greta.

— Mai avem mult de exersat până vom reuși să prezentăm la serbarea școlară un program de circ reușit.

— Și asta pentru că nu vrem să ne facem de răs în fața doamnei Apădulce și a întregii școli, completă Benni.

Elli își dădu ochii peste cap.

— Dar și vouă vi s-a părut că numărul cu găinile este super! Ceilalți o să facă ochii cât cepele, când o să vadă numerele artistice executate de Rață, Picksel și Lady Cotcodac. Cine știe, poate nici măcar domnul Gheață nu va avea acum nimic de comentat.

— Cine știe, poate va începe să crocăne, se prosti Benni, și pe Elli o apucă o nouă criză de râs.

Colegul ei de școală era într-adevăr un clovn înăscut și asta nu din cauza părului lui roșu natural.

— Sunt din nou puțin zăpăcită, se scuză ea.

— Emoțiile, spuse Greta și își scutură capul atotcunoscătoare. Din fericire, mai avem câteva zile până la spectacol. În acest timp, tu trebuie să încerci să te relaxezi și să te calmezi.

Elli se scărpină în cap. Se cam îndoia că va putea realiza asta. Din contră: Cu cât se apropia serbarea școlară, cu atât resimțea mai mulți fluturi în stomac. În ultima noapte, se trezise din această cauză. Și cum putea ea oare să rămână relaxată în timpul spectacolului cu găinile ei?

Dar apoi își aduse aminte de bunicul ei. Leonardo Zerbini nu numai că deținea cel mai cunoscut magazin de înghețată din regiune, dar fabrica și cele mai gustoase sortimente. Luna asta, Elli considera sortimentele *Nucăscorțișoară* și *Ciocoportocală* drept preferatele ei. Asta pentru că, pentru prima oară, Leonardo nu își închisese cofetăria pe timpul iernii. Din vara trecută, de când Elli și întreaga ei familie se mutaseră în oraș, nonno, adică bunicul, în italiană, părea că plesnește de bună dispoziție. Mama lui Elli se minuna de energia aparent inepuizabilă

a lui *padre*, dar Elli bănuia care era adevăratul motiv: Leonardo Zerbini avea un secret, iar Elli era singura persoană căreia i-l dezvăluise.

Nonno al ei nu era un simplu comerciant de înghețată, o nu! el era un *gelatiere magico* – un fabricant de înghețată magică. Datorită talentului său deosebit, Leonardo știa cum să o fabrice cu ajutorul unor substanțe secrete. Și această înghețată îi conferea persoanei care o mânca anumite însușiri. De exemplu, puteai cumpăra de la cofetăria *Leonardo* înghețată de încurajare, înghețată îmbucurătoare sau înghețată de consolare, în funcție de ce avea nevoie clientul care se afla în fața tejghelei lui nonno. Dar Leonardo nu vindea această înghețată deosebită oricui. Numai atunci când era convins că cineva avea nevoie de puțină magie în viața sa, doar atunci deschidea, cu ajutorul unei pedale ascunse, un compartiment secret al tejghelei sale. Elli văzuse de nenumărate ori cum, după ce savurau înghețata specială a lui Leonardo, oamenii începeau să zâmbească. Și apoi păraseau cofetăria îmbărbătați sau poate doar puțin mai curajoși decât înainte.

Și de unde știa Elli despre toate aceste lucruri magice care se petreceau în cofetăria *Leonardo*? Ei bine, cu puțin timp în urmă, ea descoperise că bunicul ei își amenajase în șopronul din grădina casei sale un laborator secret.

Acolo, în acel *laboratorio*, el fabrica din sentimentele oamenilor diferite esențe pe care le adăuga apoi în înghețata sa. Prin intermediul unui proces complicat, Leonardo transforma pulberea de sentimente, pe care o captura în borcane goale, în „esențe de sentimente”. De-abia după ce aceste esențe erau gata fabricate, se puteau adăuga în înghețată.

În calitate de fabricant de înghețată magică, Leonardo ascundea un secret enorm, iar Elli era foarte mândră că îi fusese destăinuit și ei. Dar ce o bucura și mai mult: moștenise talentul de a fabrica înghețată magică! Nici măcar Leonardo nu se gândise la această posibilitate, dar după ce fetița simțise un gust ciudat în gură, în timp ce mânca o porție de înghețată în cofetăria lui, totul devenise foarte clar. După mai multe ezitări, Leonardo îi dezvăluise că se părea că ea era prima fată din îndelungata tradiție a familiei Zerbini care posedea talentul de a deveni, într-un final, o *gelatiera magica*. Niciodată în viața ei nu se mai simțise atât de mândră de ea!

Dar, din păcate, ea își imaginase că va putea fabrica imediat propria ei înghețată magică. Și aproape că provocase o catastrofă din cauza asta. Și dacă nu i-ar fi sărit în ajutor bunicul Leonardo, Elli ar fi fost scufundată până la gât în probleme. Așa că se văzuse nevoită să-i promită

bunicului ei că nu o să se mai atingă de esențele secrete. Și de atunci, nonno nu îi mai împărtășise din secretele meșteșugului de fabricare a înghețatei magice. Și cu toate că Elli știa în sinea ei că își merita pedeapsa, îi era dor de atelierul secret de fabricare a înghețatei, cu toate acele flacoane în care fierbeau și bolboroseau substanțe lichide colorate. Așa că, de Crăciun, îi înmăna-se pe ascuns bunicului ei o scrisorică cu singura ei dorință: „Lecții în noul an”. Dar, deocamdată, speranțele ei rămăseseră fără răspuns.

Pe de altă parte, Elli era oricum ocupată până peste cap cu pregătirile pentru serbarea școlară de primăvară, care urma să aibă loc peste numai câteva săptămâni. Împreună cu Benni și Greta, avusese ideea cu numărul de circ. Și de atunci exersau în fiecare zi pe terasa de sub acoperișul casei în care locuia familia Duminică, tot acolo unde era și cotețul găinilor. Dar momentan, erau foarte departe de ceea ce s-ar fi putut numi un spectacol perfect. De obicei, Benni uita ordinea în care trebuia să prezinte glumele sale sau Greta se bâlbâia sau una dintre

găini nu voia să colaboreze. Mai ales Lady Cotocdac avea tendința de a afișa o conduită de vedetă și era capricioasă. La început, zbura la prima comandă prin cerc, iar la cea de-a doua încercare, cotcodăcea ascuțit și devenea o divă care își agita aripile în mod dramatic. Chiar și Rață era uneori leneșă și sărea fără urmă de eleganță prin cercul de culoare roz. Numai Picksel se comporta întotdeauna în mod corect și își îndeplinea sarcinile cu conștiinciozitate. Chiar dacă găina lui Tom avea de îndeplinit partea cea mai grea. Adică trebuia să rezolve câteva operații simple de matematică. Tom așeza mai multe cuburi din lemn și ridica două, apoi trei degete. Asta însemna „doi plus trei”, și Picksel trebuia să arate rezultatul prin răsturnarea cu ajutorul ciocului a numărului corespunzător de cuburi. O găină care știa să socotească era ceva destul de impresionant, așa li se părea lui Elli și prietenilor săi. Faptul că era întotdeauna același număr care trebuia calculat și că Picksel învățase pur și simplu să răstoarne cinci cuburi din lemn era un amănunt care nu trebuia să fie cunoscut de toată lumea.

Acum Elli și Tom se străduiau să învețe găinile să facă o plecăciune după fiecare număr executat și, pentru asta, le aruncau pe furiș câteva boabe de grâu, dar deocamdată nu reușeau să facă prea multe lucruri.

Gândul la mulțimea de spectatori pe care urmau să o vadă o făcea pe Elli să simtă cum i se strânge stomacul. Aproape că se împiedică de ultima treaptă a scării exterioare care ducea la terasă. Scara din oțel inoxidabil era nouă și dotată cu balustradă, dar Elli era cu gândurile aiurea. Cel mai bine era dacă trecea pe la cofetăria lui Leonardo. Poate reușea să-l convingă pe bunicul să fabrice înainte de serbarea școlară înghețată contra tracului, adică a emoțiilor de scenă. Și cine știe? Dacă avea noroc, poate că era un moment bun să reînceapă lecțiile despre fabricarea de înghețată magică.

